

7. tanulmány

Jézus és a segítségre szoruló

Augusztus 10., szombat délután

Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén” (Csel 10:38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a le-sújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Lk 4:18–19) Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. „Ti vagytok a világ világossága – mondta. – Úgy fényltek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14–16)

Erről a munkáról beszél Ésaías próféta, amikor így szól: „Nem az-é (a böjt), hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásoz gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.” (Ésa 58:7–8) – *Krisztus példázatai*, 416–417. o.

Krisztus eljött, hogy megtanítsa az embereket arra, amit Isten akaratára szerint tudniuk kell. Az égen fent, a földön, az óceán hatalmas víztömegében a Mindenható keze munkáját láthatjuk. Minden teremtett dolog az Ő hatalmáról, bölcsességéről, szeretetéről tesz bizonyosságot. A csillagokból, az óceánból és a zuhatagból mégsem ismerhetjük meg Isten személyiségét úgy, ahogy az Krisztusban kitárulkozott.

Isten látta, hogy a természetnél világosabb kinyilatkoztatásnak kell mind személyiségét, mind jellemét megmutatnia. Elküldte Fiát a világra, hogy – amennyire az ember szeme el tudja viselni – kinyilatkoztassa a láthatatlan Isten jellemét és tulajdonságait. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 419. o.

Krisztus az emberi természetet magára öltve jött el, hogy eggyé legyen az emberi családdal, és ugyanakkor kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embernek. Csak a láthatatlan Isten valóságának képmása, aki kezdettől fogva az Atyánál volt, tudta kinyilatkoztatni az istenséget az emberiségnek. Mindenben hasonlóvá lett a testvéreihez. Testté lett, mint ahogy mi is test vagyunk. Megéhezett, megszomjazott és elfáradt. Ha evett, megerősödött, és alvással pihente ki magát. Osztozott az ember sorsában; mégis Isten feddhetetlen Fia volt. Idegen és jövevény volt a földön – a világban, de nem volt a világból való. Kísértések és próbák között élt, miként az ember ma is, de nem vétkezett. Tapintatos, könyörületes, megértő és figyelmes volt. A mennyei Atya jellemét ábrázolta, és szakadatlanul szolgált Istennek és embernek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 422. o.

Augusztus 11., vasárnap – Mária éneke

Ez volt [Mária] válasza az angyal csodálatos kijelentésére: „Ímhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint!” (Lk 1:38)

Zakariás fiának születése csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük. – *Jézus élete*, 98. o.

Az Úr azt akarja, hogy beszéljünk jóságáról és hatalmáról. Dicséretünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.” (Zsolt 50:23) Izráel népe szent énekek-

kel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekeltek ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni „e földön” Isten útját, és „minden népek közt” szabadítását (Zsolt 67:3).

Istennek ma is ez a vágya. A világ hamis isteneket imád. Ne bálványaik kárhozzátásával, hanem az értékesebb dolgok megláttatásával próbáljuk őket hamis istentiszteletüktől eltéríteni. Ismertessük meg velük Isten jóságát! „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12) – *Krisztus példázatai*, 299. o.

Hát örökké csak szükségleteinkre gondoljunk, és soha ne fejezzük ki a hálánkat? Sohase dicsérjük Istent azért, amit értünk tesz? Nem imádkozunk eleget, és még akkor is takarékoskodunk a köszönettel. Sokkal erőteljesebb lenne imánk, ha Isten szerető gondoskodása több hálát és dicséretet visszhangozna bennünk. Egyre gazdagabbá válnánk Isten szeretetében, és többet is ajándékozna nekünk, amiért dicsőíthetnénk Őt. Te, aki panaszkodsz, hogy Isten nem hallgatja meg imádat, változtass jelenlegi magatartásodon, és egészítsd ki kéréseidet dicsérettel. Amikor majd méltányolod jóságát és irgalmát, meglátod, méltányolni fogja kéréseidet.

Imádkozz, imádkozz buzgón és szüntelenül, de ne feledkezz meg a dicséretéről! Helyénvaló, hogy Isten minden gyermeke igazolja jellemét! Magasztalhatod az Urat, rámutathatsz a fenntartó kegyelem hatalmára... Pedig angyalok kívánnak betekinteni a megváltás tervébe. Ez lesz a megváltottak tanulmányának tárgya és dicsérő éneke az örökkévalóság végtelen korszakain át. Nem méltó-e már most legmélyebb figyelmünkre és kutatásunkra? Nem kellene-e Istent dicsérnünk szívünkkel, lelkünkkel és szavunkkal? – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 317. o.

Augusztus 12., hétfő – Jézus küldetésnyilatkozata

A Megváltó nem válaszolt azonnal a tanítványok kérdésére. Amint ott álltak és csodálkoztak hallgatásán, gyógyulást kereső szenvedők és betegek jöttek hozzá. A vakok utat tapogattak feléje a sokaságon át, min-

den rendű-rangú beteg – ki a saját lábán, ki barátainak karjain – buzgón igyekezett Jézus elé kerülni. A hatalmas Gyógyító szava behatolt a süket fülbe. Szava, kezének érintése megnyitotta a vak szemét, hogy láthassa a napvilágot, a természet tájait, a barátok arcát, a Szabadító ábrázatát. Jézus megdorgálta a betegséget és elűzte a lázat. Hangja a haldoklók fülébe hatolt, s ők egészségesen, erősen keltek föl. Béna megszállottak hallgattak szavára, örülségük megszűnt, s imádták Őt. Gyógyítás közben tanította is az embereket. A szegény parasztok, munkások, akiket az írástudók elkerültek mint tisztátalanokat, köré tömörültek, Ő pedig az örök élet ígéit szölte nekik...

A tanítványok elvitték az üzenetet, és ez elég volt. János visszaemlékezett a Messiásra vonatkozó próféciára: „Fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét.” (Ésa 61:1–2) Krisztust nemcsak Messiásnak mutatták be munkái, hanem azt is megmutatták, hogyan fogja megalapítani országát. – *Jézus élete*, 216–217. o.

Az Úr népe legyen egységes. Krisztus munkájában ne legyenek válaszfalak. Krisztus elküldte tizenkét tanítványát, később pedig a hetvenet, hogy hirdessék az örömhírt és gyógyítsák a betegeket. „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:7–8) Amikor mentek, és Isten országát hirdették, hatalmat kaptak a betegek gyógyítására és ördögi lelkek kiűzésére. Az Úr munkájában sohase válaszszuk külön a tanítást és a gyógyítást. Isten parancsolattartó népe legyen egységes. Az ellenfél mindenfélét kigondol, hogy éket verjen azok közé, akiket Isten eggyé akar tenni. Ámde az Úr majd az ítélet Isteneként áll elő. Mennyei seregek szeme előtt dolgozunk. Isteni megfigyelő jár közöttünk, felülvizsgálva mindent, amit tervezünk és amit teszünk. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 165. o.

Az evangélium világszéles hirdetése az a munka, amelyet Isten a név viselőkre bízott. A világ bűneinek és nyomorának az evangélium az

egyetlen ellenszere. Isten kegyelmének üzenetét meg kell ismertetni az emberiséggel. Ez elsődleges feladatuk mindazoknak, akik ismerik ennek az üzenetnek a gyógyító erejét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 141. o.

Augusztus 13., kedd – Jézus gyógyításai

Jézus Krisztus több időt szentelt a szenvedők meggyógyítására, mint a prédikálásra. Az apostoloknak, földi képviselőinek adott utolsó parancsa is az volt, hogy betegeket gyógyítsanak. Amikor Megváltónk eljön, elismerően szólítja majd meg azokat, akik betegeket látogattak meg, és könnyítettek a nehézségben levők terhein. – *Egészségügyi tanácsok*, 34. o.

Alázatosan, kegyelmesen, szelíden és részvétellel közeledett mindenkihez és jót cselekedett: táplálta az éhezőket, felemelte a lesújtottakat, és vigasztalta a szomorúakat. Senki sem távozott megkönnyebbülés nélkül azok közül, akik Jézushoz jöttek. Megváltónk az önzés egyetlen szálát sem szötte bele abba a mintába, amelyet a tanítványainak adott, hogy kövessék. Azt az életet élte, amelyet akarata szerint az Őbenne hívőknek is élniük kell. Étele és itala az volt, hogy cselekedje Atyja akaratát. Mindazoknak, akik segítségért jöttek hozzá, hitet, reményt és életet adott. Bárhová ment, áldást árasztott az emberekre. – *Az én életem ma*, 230. o.

Drága Megváltónk, az Úr Jézus sosem tűnt elcsigázottnak, kimerültnek, és sosem zavarta, hogy a beteg, bűnterhes lelkek felkeresték. „És kimenvén Jézus nagy sokaságot látá, és megszáná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani.” (Mk 6:34) A szenvedők nagy sokasága erre készítette Őt. Azonosult az érdekeikkel. Részesévé vált a terheiknek. Értette a könnyeiket. Megszánta őket, és szíve átérezte a fájdalmaikat. – *That I May Know Him*, 47. o.

Feljuthattok arra a magaslatra, ahova a Szentlélek hív. Az igaz valás azt jelenti, hogy mindennapi életetekben kiélték az Igét. Hitvallásoknak semmi értéke nincs, ha az Igét gyakorlatilag meg nem valósítjátok. „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az

ő keresztjét mindennap és kövessen engem.” Ez a tanítványság feltétele. „Íme, az én szolgám, akit választottam, az én szerelmesem, akiben az én lelkem kedvét leli. Lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. Nem verseng, és nem kiált, az utcákon senki sem hallja szavát. A megrepedezett nádat nem töri el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.” (...)

A gyülekezet tagjai általában igen keveset végeznek azokért, akiknek szükségük van a világoosságra, akik a h. n. adventisták gyülekezetén kívül élnek. Az Úr kijelenti: „A megrepedezett nádat nem töri el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.” Akik együttműködnek Jézus Krisztussal, elismerik, hogy ezek az ígéretek a saját életükben teljesedtek. Az Úr kiszabta minden egyes lélek kötelességét. Az ítéletben senki sem mentegetheti majd magát, ha kötelességét nem tette meg. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 127. o.

Augusztus 14., szerda – A templom megtisztítása

Húsvét idején rengeteg áldozatot ajánlottak fel, nagy volt a vásár a templomnál... A nagy összevisszaság zavarta az imádkozókat, a Magasságoshoz intézett szavakat elnyelte a templomot előntő zajongás. A zsidók rendkívül büszkék voltak kegyességükre. Örvendeztek templomuknak, s minden szót istenkáromlásnak tekintettek, ami nem volt kedvező a templomra. Mereven ragaszkodtak a vele kapcsolatos szertartások véghezviteléhez, de pénzszeretetük túlnőtt lelkiismeret-furdalásukon. Alig voltak tudatában, milyen messze sodródtak az Isten által elrendelt szolgálat eredeti céljától. – *Jézus élete*, 155. o.

Szolgálatának kezdetén Krisztus kiüzte a templomból azokat, akik szentségtelen üzletelésükkel beszennyezték azt. Határozott, isteni viselkedése rettegéssel töltötte el a fondorlatos kereskedők szívét. Küldetésének végén újból a templomba jött, és ugyanolyan szentségtelen kép fogadta, mint azelőtt. A dolgok állapota még rosszabbra fordult. A templom külső udvara hatalmas állatvásárra emlékeztetett. Állatbőgés, pénz-

csengés vegyült az eladók-vevők heves alkudozásával, s eközben hallatszott a szent szolgálatot végzők hangja. A templom méltóságai maguk is az adásvétellel, pénzváltással foglalatoskodtak. Olyan tökéletesen irányította őket a nyereségvágy, hogy Isten szemében nem voltak különbek a tolvajoknál. – *Jézus élete*, 589. o.

Isten gyülekezete iránti szeretete végtelen. Szüntelen gondoskodik örökségéről. Nem tűri, hogy szenvedés érje gyülekezetét, csak amely elengedhetetlenül szükséges jelen és örök javához. Meg fogja tisztítani gyülekezetét, amint földi templomát megtisztította földi szolgálata kezdetén és végén. Amit próba és vizsgaként a gyülekezetére hoz, azzal a céllal teszi, hogy népe mélyebb jámborságot nyerjen és több erőt, elvinni a kereszt diadalát a világ minden tájára. Mindnyájunkra munkát szabott ki. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 228. o.

Alázatosság és tisztelet jellemezze azok viselkedését, akik Isten jelenlétében állnak. Jézus nevében bizalommal járulhatunk a mennyei Atya elé, de nem közelíthetjük meg Őt elbizakodottan, mintha egy szinten lenne velünk. Vannak, akik úgy szólítják meg a nagy, a mindenható és szent Istent – aki a megközelíthetetlen mennyei világosságban lakozik –, mintha velük egyenlő vagy alsóbbrendű lény volna. Vannak, akik úgy viselkednek Isten házában, ahogy nem merésznének viselkedni egy földi uralkodó termében. Ezek az emberek gondolják meg, hogy az előtt az Isten előtt állnak, akit a szeráfok magasztalnak, aki előtt még az angyalok is eltakarják orcájukat. Istent nagy tiszteletben kell részesítenünk, és mindazok, akik jelenlétének tudatában vannak, alázattal hajolnak meg előtte. Jákóbbal együtt így kiáltanak fel: „[...] Mily rettentés ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja.” (1Móz 28:17) – *Pátriárkák és próféták*, 252. o.

Augusztus 15., csütörtök – Krisztus keresztje

Jézus a szenvedéseken át jutott el addig, hogy vigaszt tudjon nyújtani a síróknak. Az ember minden terhe az övé is, hiszen „amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísér-

tetnek” (Zsid 2:18). Ezt a szolgálatot az végezheti, aki részt vesz Krisztus szenvedéseiben. „Mert amint bőséggel kijutott nekünk is Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.” (2Kor 1:5) Isten soron kívüli kegyelmet és áldást tartogat a szomorkodónak, és ennek ereje a szívek meglágyításában és a lelkek megnyerésében nyilvánul meg. Szeretete utat nyit a megsebzett, megtört lélekhez, és gyógyító balszammá válik a szomorúak számára. „Az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban... azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1:3–4) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 13. o.

Tekintsetek Jézusra, a mennyei Felségre! Mit fedeztek fel élettörténetében? Emberi természetbe öltözött Istenséget, mindvégig alázas életet, egymást követő jótetteket, a mennyei udvarokból való folyamatos leereszkedést az átok sújtotta bolygóra, az isteni jelenlétre méltatlan világba, majd azt, hogy egyre mélyebbre süllyedt, szolgálai formát öltött, az emberektől megvetett és elhagyott lett, életét mentve menekülnie kellett, végül pedig elárultatott, és keresztre szegeztetett. Akkor tehát mi, bűnösök, akikért Jézus olyan sokat szenvedett, hogy azt halandó el sem mondhatja, vajon halogathatjuk-e büszke akaratunk megalázkodását?

Éjjel és nappal tanulmányozzátok Krisztus jellemét. Csak gyöngéd együttérzése, szavakban kifejezhetetlen, semmihez sem fogható szeretete tette képessé, hogy elviselje ezt a nagy szégyent, a gúnyt és a földi igazságtalanságokat. Közeledjete hozzá, nézzétek átszegzett kezét és lábát, a törvénytelenységünkért esett sebeit. „Békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” – *That I May Know Him*, 56. o.

Az Isten ember iránti szeretetének kijelentése a keresztköré csoportosul. Ember nyelve nem fejezheti ki, ember tolla le nem írhatja, ember értelme föl nem foghatja a keresztköré teljes jelentőségét. Ha föltekintünk a Kálváriára, nem mondhatunk mást, minthogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A bűneinkért megfeszített Krisztus, a halottaiból feltámadott Krisztus, a mennybe ment Krisztus: ez az üdvösség tudománya, amelyet tanulnunk és tanítanunk kell.

„Aki mikor Isten formájában volt, nem tekintette Istennel való egyenlőségét olyannak, amihez feltétlenül ragaszkodják. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2:6–8) – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 287. o.

Augusztus 16., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnyomán: „A szolgálat napjai” című fejezet.